

WOMMEN

De skatemarathon
Joke's gedicht
van dit jaar!

De zouteloze introductie van
het zouteloze leven van een
zouteloze Kale... **THE ROSE**
En natuurlijk:

Een insluiper in
huis van tante Rijna... **BLUE BAND!**

Het is weer eens hertst...

Inleiding

Ha, Infamilielezers en dus familie!!
Wat ziet mijn oog? Een blad? Help! Het wordt weer herfst! Het wordt weer koud, het gaat weer hozen en de school begint weer, maar vooral: het wordt weer tijd voor een herfst-Infamilie! En natuurlijk zijn alle leraren weer zo aardig om juist aan het begin van het jaar maar goed te beginnen en lekker veel huiswerk te geven. Daar zit ik dan weer mooi mee. En weet ju wat nog het ergste is? Ze geloven het niet als ik zeg dat ik een familieblad draaiende moet houden en dat ik daardoor weinig tijd heb. Ver.....! Weer een smoes minder... Maar goed, we houden het natuurlijk gezellig. En dus is hier weer een verse Infamilie! Vers van eigen pers, zoals altijd. Maar jullie lezen de Infamilie natuurlijk niet voor mijn gezever over hoe het er op de redactie aan toe gaat, jullie willen natuurlijk gewoon dat blad lezen. Vooruit dan maar, dan zal ik de huiselijke mededelingen er maar weer op los laten:

- Ik begin met wat excuses; De kopij die ik van oom Martien had ontvangen was niet op de goede manier overgekomen, en dus heb ik er in de vorige Infamilie wat anders van gemaakt dan oorspronkelijk de bedoeling was volgens oom Martien. Hij heeft er duidelijk veel werk aan gehad, dus ik ga het vanaf nu (met wat hulp van oom Martien) in 25(!) delen proberen goed te plaatsen. Deze editie het eerste deel.
- Rosanne is uit de redactie gestapt, ze schrijft misschien nog een keer een stukje, maar vanaf nu doe ik de Infamilie in mijn eentje. (snif...)
- Waren dat ze? Ja, dat waren ze. Twee maar? Ja, twee maar.

Voor de rest ontvangen wij nog graag kopij, want hoe minder kopij hoe dunner de Infamilie en hoe minder hij uitkomt hoe minder iedereen hem leest hoe minder zin ju krijgt om te schrijven hoe nog minder hij uitkomt en hoe nog dunner hij wordt hoe nog minder iedereen hem leest hoe nog minder zin ju krijgt om te schrijven en dus hoe nog veel dunner de Infamilie en hoe nog veel dunner hij uitkomt hoe minder niemand hem leest hoe minder een enkel persoon zin krijgt om te schrijven voor de Infamilie die steeds dunner wordt en minder uitkomt doordat niemand hem meer leest en zin heeft om te schrijven voor de Infamilie die dan ter ziele gaat.

Veel liefs,

Marjolein.

Veel leesplezier!!!

Inhoudsopgave

Inleiding	2
Inhoudsopgave & colofon	3
Een insluiper...	4
Een stapeltje poëzie	5
De dag van de grote teleurstellingen van oma Attie	6
De skatemarathon	7 - 8
Familie - agenda	9
The Rose	10
Moppentrommel	11
Rotary Muziekfestival	12 - 15
Martien, Henk en Aad in WO II	16 - 21
Eén der Kaleverhalen	22
Prikbord	23
Gedicht van Joke	24
Een zouteloos stukje...	25 - 26
Haastwerkkalender	27

Redactie:

- Marjolein

- Herman

Kopij mailen naar:

Adres administratie (Ook voor kopij):

eldergast@hetnet.nl /

I_love_kai@hotmail.com (geen kopij!!)

H_Elderson@hetnet.nl (geen kopij!!)

Infamilie@hetnet.nl

Aak 35

2991 DA

Barendrecht

(o.v.v. Infamilie)

Telefoon:

- Thuis

0180 - 621565

- Marjolein

06 - 18495144

- Herman

06 - 53353903

En natuurlijk allemaal enthousiast blijven schrijven, tekenen, dichten of wat dan ook, want door jullie blijft de Infamilie bestaan!

EEN INSLUIPER...

- DOOR TANTE RIJNA -

We waren pas verhuisd en hadden nu een hoekwoning op de tweede etage. Hoog genoeg om 's nachts met een gerust hart een raam open te laten staan zonder bang te hoeven zijn voor ongewenst bezoek. Alleen de wind kon je nog wel eens parten spelen.

Die nacht was het weer eens stevig gaan waaien en het slaapkamer raam rammelde.

Martien was er wakker van geworden en besloot het dicht te doen. Heel voorzichtig, om mij niet wakker te maken, ging hij het bed uit en liep richting raam. Tot zijn schrik zag hij plotseling het gordijn opengaan en daar stond..... een insluiper! Zonder zich te bedenken sprong hij boven op de snoodaard en kwakte hem tegen de vensterbank. Een ijselijke gil klonk door de nacht. Wat mijn lieve echtgenoot niet gemerkt had was dat ik een minuut eerder de echtelijke sponde verlaten had en nu bezig was het raam te sluiten. Toen ik hem uit bed hoorde komen dacht ik dat hij naar het toilet ging, maar toen ik hem mijn kant op hoorde komen draaide ik me verwonderd om. In een flits zag ik zijn vertrokken gezicht en z'n grijparmen. "Hij is krankzinnig geworden!" schoot het door me heen, en onder het slaken van een ijselijke gil belandde ik tegen de vensterbank.

Hevig geschrokken en vol zelfverwijt sloot de held(want dát was hij) het slachtoffer alias "de insluiper" in z'n armen. En het slachtoffer, eveneens hevig geschrokken, snikte, huilde en lachte tegelijk. Daar stonden we dan, allebei trillend op onze benen.

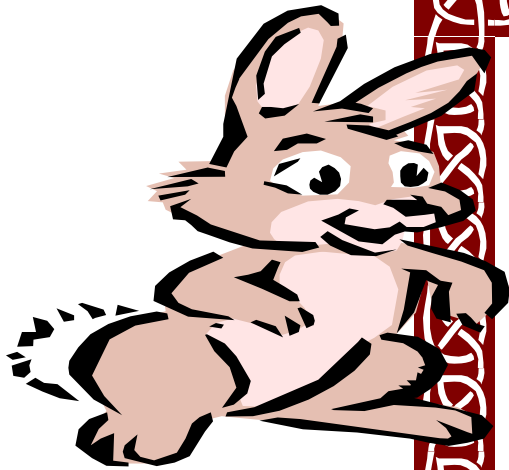
Ondanks alles konden we het lachwekkende ervan wel inzien. Tenslotte zijn we maar weer in bed gekropen, af en toe hikkend van de lach. Van slapen is die nacht niets meer gekomen. En zo beefden we nog lang en gelukkig.

O ja, van de blauwe plek was na 6 weken niets meer te zien.

Tante Rijna

Een stapeltje poëzie

Deze editie speciaal alleen gedichten van een van de bekendste dichters: Ted van Lieshout.

Verkeersslachtoffer

Zijn bovenkant lijkt te slapen
in de berm, maar het achterlijf
is platgewalst. Twee keer
het spoor van banden op het asfalt
in bloed gestempeld. En iedereen
rijdt voorbij; blijft hopen:
ook dode konijntjes vinden zelf
wel de weg naar huis.

Ted van Lieshout,
Och, ik elleboog me er wel doorheen.

Je slaapt

Je slaapt zo dicht bij de dood. Ik moet het donker in
en horen dat je ademhaalt, zien dat je borst zacht
op en neer blijft gaan, bang als ik ben om je
te verliezen aan het niet meer wakker worden.

Hoe meer ik van je houd, hoe verder weg moet ik
om je niet te breken. Maar als je slaapt kom ik terug,
zit bij je, stil, klaar om je wakker te wurgen als je
lucht durft over te slaan of je verslikt in een ademtucht.

Ted van Lieshout,
Begin een torentje van niks.

De dag der grote teleurstellingen

Lang geleden, in 1929 om precies te zijn, was het een verschrikkelijk koude winter. Het vroom zo hard dat de Maas helemaal dichtvroor en je over het ijs naar de overkant kon lopen. Misschien wel de allerkoudste dag was 11 februari, en dat was mijn negende verjaardag! En die dag begon met pech, want de (kolen)kachel was uit, en **de houtjes waren op**. De houtjes?? Ja, de aanmaakhoutjes. Om zo'n kachel aan het branden te krijgen, moest je namelijk eerst ouwe kranten erin stoppen en dan korte dunne houtjes die gemakkelijk vlam vatten. Als er dan een aardig gloeiend vuurtje was ontstaan, gingen de kolen erbij, eerst een klein schepje en dan een hele kit.

Die bewuste dag waren dus de houtjes op. En jarig of niet, kleine Attie werd uitgestuurd naar de **waterstoker** om een bosje aanmaakhout. De waterstoker? Ja, dat was een soort winkel waar een enorme kachel stond te branden, die constant een even enorme ketel water verwarmde. Vooral op maandag, wasdag, kwamen alle vrouwen uit de buurt om emmers heet water te halen voor enkele centen. In die winkel verkochten ze ook kolen en houtjes en schoonmaakmiddelen, en het was natuurlijk een goede gelegenheid voor het uitwisselen van nieuwtjes, zoals nog veel langer geleden bij de bron.

Ik kocht dus die houtjes en kwam jankend van de kou thuis, met zowat bevroren handjes. Echt zielig hoor, op m'n verjaardag. Maar de tegenslagen waren nog niet voorbij. In die tijd kreeg je als er ijs was, een paar maal in de week ijsvrij van school, zodat je lekker kon gaan schaatsen op de singels en sloten. Ik had op ijsvrij gerekend en voor de middag mijn vriendinnetjes uitgenodigd om mijn verjaardag te komen vieren. Maar ... we kregen die middag helemaal geen vrij! De gezagdragers hadden dat in hunne wijsheid besloten. Misschien was het wel té koud om te schaatsen. Maar ik vond het gemeen, gemeen en nog eens gemeen! Het kwam die dag niet meer goed met mij. 11 februari 1929 zou tot in lengte van dagen in mijn geheugen gegrift blijven als de DAG VAN DE GROTE TELEURSTELLINGEN.

(O)Ma Attie.

De skatemarathon 2001

We waren er toch echt, we hebben gekeken in Rotterdam tijdens de wereldhavendagen, maar we zagen iedereen behalve Henk en kornuiten... Helaas pindakaas, maar gelukkig schreef Henk gelijk een verslag voor de Infamilie, waar we toch wel weer blij mee zijn!

Skate marathon 2001: skates of skutsjes? (persoonlijk verslag van een bijzondere zomervrijdag in september 2001)

De hele dag al was het aanhoudend onbestendig; de zon scheen en even later goot het en dan scheen weer de zon. 's Middags om 15.16uur zou de jaarlijkse tocht starten en wat moet je dan? Skaten in de regen is onzin, dat weet iedereen. Maar ja, als het toevallig een uurtje of twee droog wil blijven, dan is het weer zonde als je er niet bij was. De webstek van de organisatie gaf geen uitsluitsel: "11.15uur: vooralsnog gaan alle evenementen door; omstandigheden voor vanmiddag niet te voorspellen." Wat te doen, wat te doen?

Om twaalf uur Fimmyriet gebeld. Ik zou haar ophalen en we zouden samen starten. "Weet je wat? We gaan gewoon en we zien het wel." OK, doen we. Onderweg naar de stad kwam het met bakken uit de hemel. "We zijn gek..." Na het verkleden, terwijl we naar de startplaats reden, was het redelijk. Zouden we het toch droog houden? En zouden Evert en Martin ook komen? Tijdens het wachten op het startschot (ongeveer drie kwartier) is het vier keer begonnen te en gestopt met regenen. Wat moeten we nou? Ach, misschien valt het wel mee, kijk daar is alweer een beetje blauw in de lucht.

Het viel niet mee. Er was wind, er was regen, er was hagel, er waren kleddernatte wegen met grote plassen en 850 gekken die toch maar bleven rijden. Vreemd genoeg was het zelfs tijdens de hevigste bui nog mogelijk om goed door te skaten en grip op de weg te houden (ik had natuurlijk wel regenbanden gemonteerd...). Ik was wel erg blij met het van Fimmyriet geleende regenjack. Niet dat je daarmee droog blijft, maar het houdt wel de kou van je lijf.

Evert bleek niet te zijn gestart, want stond nabij het Havenziekenhuis in burgertenuue met Margreet langs de kant. Dat hij wel in goede fysieke

conditie verkeert, bleek wel uit het feit dat hij dat, ondanks de barre omstandigheden, toch een uur en drie kwartier heeft volgehouden. Ook sportiviteit legde hij aan de dag, door mij -vooraf toch als concurrent voor een eervolle voltooiing der wedstrijd gezien- vurig aan te moedigen en te voorzien van informatie over de rondetijden. Dank hiervoor.

Rondetijden, tja, die waren natuurlijk niet zo erg spectaculair. Het voorziene schema van 12 minuten per halve ronde (waarvan er 8 moesten worden gereden; beoogde eindtijd dus 1u36') moest eigenlijk al in de kleedkamer achterblijven. De eerste halve ronde duurde 13'25" en de eerste volle ronde ging in ruim 27 minuten. Toch zat de vaart (!) er wel in, want Evert's metingen gewaagden van rondes van 25 en een halve minuut. Dat viel me niet tegen. Aan het begin van de derde ronde brak er een wolk. De maasboulevard ging over in de maas en de hevige wind deed de rest. Ik wist het zeker: ik speel mee in de Onedin Line. Wat een gekkenwerk, stoppen dan toch maar? Ach nee, ik ben nu toch al doorweekt en de eer van het "familiekampioenschap 2001" lonkte. En eigenlijk reed ik best lekker, met groepjes mee die ik vorig jaar volgens mij niet had kunnen bijhouden. De laatste ronde was, zoals gebruikelijk, zwaar. Omhoog na het viaduct bij de Universiteit in Kralingen en dan die winderige maasboulevard, het gaat na 35 kilometer niet meer zo makkelijk. Maar toch: na 1 uur, 46 minuten en 28 seconden was daar de finish, de Extran (niet lekker, maar wel nuttig), de voorgeschilde halve bananen en, jawel, HET T-SHIRT! Maat XL alstublieft, dank u vriendelijk.

Volgens mijn inschatting heb ik minstens 10 minuten verloren door de regen. Dat zou betekenen dat ik mijn doelstelling, 1 uur 36, gehaald zou hebben. Evert heeft ook nog wat rekenwerk gedaan om mijn prestatie op waarde te kunnen schatten. Hij verwoordt het als volgt:

"Je hebt 76% van de deelnemers je remblok laten zien. Voor mij was dat vorig jaar 72%. Ik heb nog een volledige uitslagenlijst van 1999. De gigant die toen 76% achter zich liet, deed daar 1.38.30 over. Er ligt voor mij een taak. De wielen zijn geslepen!

Evert.

"De 2002 editie wordt dus een belangrijk evenement. Omgetwijfeld zal de belangstelling om op die tweede zondag in september volgend jaar in onze familie ongekend zijn... Reserveer hem alvast in de agenda!

Voor de volledigheid: Frans deed niet mee wegens in Italië, Evert ook niet wegens rotweer (hij had gelijk), Fimmyriet reed onverwacht een goede 2:02 en Martin een degelijke 2:06. Complimenten, een droge handdoek en nieuwe lagers ook voor deze twee volhouders.

Henk.

FAMILIE -

Nog steeds hebben we niet alle verjaardagen van de familie...

Dit is de agenda voor zover we alles weten.

AGENDA

21 oktober	Begin van de herfst
22 oktober	Paul jarig
2 november	Trouwdag jevader&jemoeder
20 november	Iskander jarig
22 november	Hanneke jarig
26 november	Nathan jarig
5 december	Sint Nicolaas
23 december	Kai jarig
25 december	1e kerstdag
26 december	2e kerstdag
31 december	Oud&Nieuw

En niet te vergeten:

- ⇒ In oktober en november moet de grieprik weer gehaald worden. (Ju krijgt een oproep als ju er een moet)
- ⇒ Iedereen die 31 december 6 jaar of ouder is, krijgt begin december een informatieboekje met waardebon toegestuurd waarmee je een gratis eurokit kan afhalen met alle *euro munten* erin om er alvast aan te wennen. Dit kan bij de ABN AMRO, Fortis Bank, ING Bank, Rabobank, Postbank, GWK, Shell, HEMA of COMBI. Ze zijn ook nog te koop voor **f25,- / •11,35**.
- ⇒ Vanaf 1 jan. 2002 kun ju overal met euro's betalen.
- ⇒ Vanaf 28 jan. kun ju niet meer met guldens betalen.
- ⇒ Als ju nog contante guldens hebt (munten of bankbiljetten) kun ju die tot 1 april gratis bij de bank op juw rekening storten. Hierna kan dat nog tot 1 januari 2003, maar hier kunnen kosten aan verbonden zijn.
- ⇒ Meer informatie: www.euro.nl / 0800 - 1521 (gratis)

Hij is er weer... Even lachen met de MOPPENTROMMEL

De trein zit weer eens vol. Een handelsreiziger legt zijn koffer in het smalle bagagerek boven de dame die tegenover hem in de coupé zit.

De dame vraagt bezorgd:

“En als hij er nou eens afglijdt?”

“Geeft niets hoor,” antwoordt de handelsreiziger geruststellend.

“Er zit niets breekbaars in.”

Chris heeft bezoek. “Hoe laat is het?” wil één van zijn gasten weten.

“Geen idee, ik heb geen klok hier,” antwoordt Chris,

“maar als je even wacht, dan weten we het zo.”

Hij gaat voor de piano zitten en hamert een luide mars op het instrument.

Enkele seconden later bonst de buurman op de muur en brult:

“Hou op met die herrie, idioot! Het is notabene half drie in de nacht!”

“Neem me niet kwalijk, meneer, ik wil naar de dierentuin,”

zegt een onbekende tegen Van Dalen.

“Oh ja? Als wat?”

Een dronkeman komt bij de fotograaf en zegt:

“Ik wil graag een groepsfoto van mezelf.”

“Goed,” antwoordt de fotograaf, “stelt u zich maar in een halve cirkel op.”

“Zo gaat het niet langer, Bart,” moppert moeder.

“Óf je smakt voortaan niet meer zo bij ´t eten, óf ik zet de televisie harder.”

Op het kazerneterrein: “Hé man! waarom breng je me geen groet?”

“Dat zou ik best willen, luitenant, maar ik weet niet van wie.”

Ouvreuse tegen late bezoeker:

“De opera is al begonnen. Wilt u een beetje zachtjes doen?”

“Hoezo? Is iedereen nu al in slaap gevallen?”

Karel en Otto hebben ruzie:

“Karel,” schreeuwt Otto en slaat met zijn vuist op tafel, “er scheidt je niet veel meer van een volslagen idioot.”

“Klopt,” lacht Karel, “alleen de tafel nog, die tussen ons in staat.”

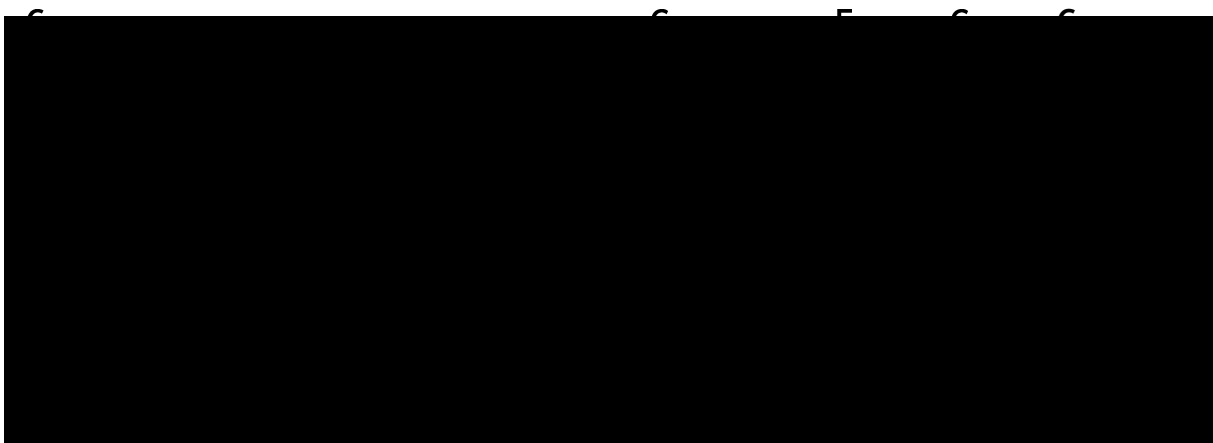
The ROSE

Some say: love, it's a river that drowns the tender reed
Some say: love, it's a razor that leaves your soul to bleed
Some say: love, it's a hunger, an endless aching need
I say: love, it's a flower and you: it's only seed

It's the heart afraid of breaking, that never learns to dance
It's the dream afraid of waking, that never takes the chance
It's the one who won't be taken, who cannot seem to give
And the soul afraid of dying, that never learns to live

When the night has been too lonely and the road has been too long
And you think that love is only for the lucky and the strong
Just remember in the winter, far beneath the bitter snows
Lies the seed that with the sun's love in the spring becomes the rose

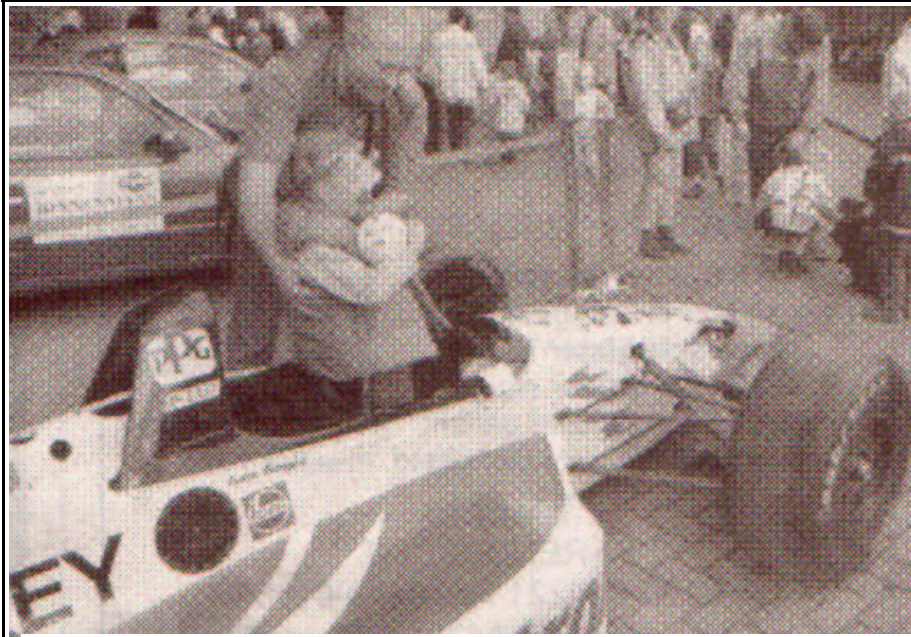
En voor de liefhebbers heb ik thuis nog veel andere partijen liggen, voor zang (1x), blokfluit (2x), altblokfluit (4x), viool (4x), synthesizer (3x), dwarsfluit (3x), klarinet (1x), trompet (1x), sopraansaxofoon (1x), gitaar (1x), basgitaar (1x), klankstaven (1x), piano (1x) en basklankstaven (1x).

15 september: Het Rotary Muziekfestival in Barendrecht

Lang niet iedereen kon erbij zijn: Het optreden van Blue Band en vele anderen op het Rotary muziekfestival. Maar daar hebben we een familiekrant voor toch?

Het is allemaal begonnen door mijn gitaarlerares, tijdens een optreden op 31 mei gaf ze mij een formulier voor het muziekfestival. Inleverdatum: 31 mei... Maar gelukkig kon ik het ook iets later bij de organisatoren inleveren. En vanaf toen was het tijd voor actie!! Ik greep de telefoon en belde iedereen af om mee te komen doen. Uiteindelijk kwam ik uit op Henk, Rosanne, Erik Huizer en de drummer van de klapband waar Henk ook in speelt: Evert. Probleem: Ik moest een naam van de band opgeven. Wat zag ik daar voor me op tafel staan? Een pakje Blue Band... Als we in het blauw gaan kan dat toch best, het is nog wel grappig ook. Alleen het idee dat je boter bent is wat minder, maar voor de rest... Nog een probleem: Waar gingen we repeteren aangezien alles dicht was in de zomervakantie? Oplossing: Wat is er altijd open? Juist. De garage van jemoeder. Dus ging ik naar haar toe om haar eens even heel lief aan te kijken... En ja hoor, we mochten in haar garage. Heel gezellig hoor, lekker koel (het was nog zomer), licht, stroom, koude sinaasappelsap en burens die buiten staan te luisteren, wat wil je nog meer? Na een paar keer was ook Erik terug van vakantie en kon ook hij meerepeteren. En ondertussen kwam het allemaal maar steeds dichterbij... De laatste paar keren was het wat lastiger om een geschikte ruimte te vinden, want er moest een drumstel staan, maar na veel bellen en regelen vonden we toch elke keer wat. Toen we toch wel een beetje gestresst begonnen te worden of we het allemaal goed konden krijgen voor de 15e, kregen we het na veel gezweet en geoefen toch voor elkaar. Na wat geregeld, gebel en geschrijf met de geluidsman, (wat was dié kwaad dat iedereen bij elk nummer een ander instrument bespeelde zeg!) de organisatoren en de omliggende café's wisten we precies wat, hoe, waar, wie enz. Wat een geregeld allemaal voor niet eens driekwartier!!

Eindelijk was het 15 september. De verjaardag van Herman zou gelijk na het festival gevierd worden, dus de familie kon gelijk door op visite. Ik was er al om 16:00 uur, dan zou het festival beginnen (Gelijk 20 minuten uitloop natuurlijk). Dan zou ook de familie met de kinderen komen, er zouden namelijk ook allemaal spelletjes voor hen zijn. Bijvoorbeeld de grabbelton, een clown, kop van Jut, Rad van Avontuur en zulk soort dingen. Maar vanwege de vreselijke aanslagen in de Verenigde Staten vonden ze het ongepast zo'n "uitbundig" programma te hebben, dus de spellen gingen niet door. De optredens gingen wel gewoon door. Om 16:00 uur was er nog niet veel te doen; Uiteraard veel handen geschud van de organisatie en lui van de regionale kranten, maar echt voorbereiden kon nog niet. De presentator Maurice Kroon kondigde de hele zoi aan. Na een uitloop van 20 minuten opende de hoorngroep het festival. Ze speelden bekende

Op de foto in een echte race - wagen... toch wel een beetje eng hoor.

Julia en Jacqueline en Stoneage, een leuke band trouwens, speelde muziek uit de jaren 60/70, konden we beginnen met opbouwen. De harmonievereniging was nog bezig, dus we hadden driekwartier de tijd. Ondertussen waren er al veel bekenden aangekomen; Mijn vriend Kai en zijn familie, de familie Elderson en Roos, wat vrienden en vriendinnen en oh nee... ook waren er

een paar leraren die ons doodleuk kwamen beluisteren. En natuurlijk ook veel andere onbekenden waren ons aan het begluuren. Toen de harmonievereniging klaar was konden wij beginnen. Dachten we. Eerst was er nog een loterij, die een kwartier duurde en waarbij er niemand was komen opdagen die een lot had. Stonden wij daar maar. Toen ook dat voorbij was, begonnen we maar met *Ironic*. We waren niet bepaald te spreken over de geluidsman, maar het ging op zich heel redelijk. Verder met

De hoorngroep opende het Rotary Muziekfestival.

I do van Jessica Folcker. Ging ook lekker, en het was tijd voor *I turn to you*. Ojee ojee wat zat die Kai nou ineens te kijken en wat zat ik terug te kijken!! *I'm not so though, Kids*, een duet tussen Henk en mij, en *Breakdown the wall* gingen prima, *Stronger* helaas wat minder door een technisch foutje. En toen zat het er helaas alweer op! Na het afbreken en in de auto's laden kregen we een heleboel positieve reacties. Helaas konden we ook dat niet lang meemaken, we moesten gelijk door naar huis. De gasten die mee wilden eten wachtten al. Maar het was heel geslaagd: Ook de bands na ons hadden succes, en ook het doel van het hele gebeuren was bereikt: iedereen had een gezellige avond en de opbrengst bedroeg minstens f10.000,- voor voorzieningen voor gehandicapte sporters in Barendrecht.

Ons feest was nog lang niet voorbij: Eenmaal thuis aangekomen werd er gegeten en de video - opnamen die gemaakt waren werden bekeken. Om acht uur werd het al aardig gezellig, de meeste visite was er. Om half elf kwam Kai ook nog even om met iedereen kennis te maken. Het werd nog een gezellige avond.

De donderdag erna: Wachten bij de brievenbus... De journalisten van de 3 regionale weekbladen hadden hun best gedaan om er leuke artikels over te schrijven. Ook zij hadden het leuk gevonden. Er wordt nog vergaderd over of het festival volgend jaar een vervolg krijgt. De bands vinden in ieder geval van wel, en de Barendrechtse hadden het duidelijk ook erg naar hun zin, dus het is maar afwachten.

15 September 2001 is een leuke dag geweest die we zeker nog eens over moeten doen!

Groetjes,
Marjolein.

Het jeugdorkest van de harmonievereniging trad vóór ons op.

De kinderen konden geschminkt worden op het Doormanplein. Veel andere spelletjes gingen helaas niet door vanwege de vreselijke gebeurtenissen in de Verenigde Staten een paar dagen voor het Rotary Muziekfestival.

Helaas zijn de foto's van de BLUE BAND nog niet klaar, die komen waarschijnlijk in de volgende Infamilie, dus nog even geduld a.u.b.!

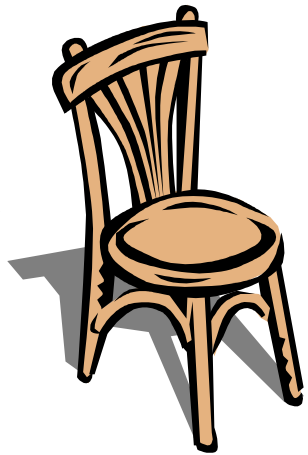
Stoneage speelde vooral nummers uit de jaren 60/70.

Verslag "Arbeitensatz" in Duitsland van Henk, Martien en Aad Elderson in de tweede wereldoorlog

Inleiding

Het verhaal gaat over drie broers Elderson, zonen van Hendrik Elderson (1880 - 1964) en Jannetje Elderson - van der Sluis (1879 - 1948), t.w. Hendrik (23 januari 1903 - 25 februari 1982), Martinus (3 juni 1918) en Adriaan Leendert Jan (21 juli 1922). De bijdragen van Martien en Aad zijn door hen zelf geschreven. Henk is overleden, maar omdat Aad behalve veel andere papieren ook alle van Henk ontvangen brieven heeft bewaard, kon er wel veel gereconstrueerd worden. De verschillende brieven en documenten brieven hebben betrekking op de periode 21 juli 1943 tot de terugkeer van Aad en Martien eind juli 1945.

De geschiedenis begint op 2 januari 1942, als Martien (administratief beroep) vertrekt en eindigt bij de terugkeer van Aad en Martien op 31 juli 1945. Aad (meubelmaker) vertrekt op 28 juli 1943. Henk (musicus) zit dan al in Duitsland, maar wanneer hij er voor het eerst heen werd verplicht is niet meer te achterhalen. Alles wat volgt is in de loop van het jaar 2000 geschreven.

Deze aflevering behoort bij de vorige keer gepubliceerde brieven. Het zijn de eerste belevenissen van Aad, Martien was toen al in Duitsland.

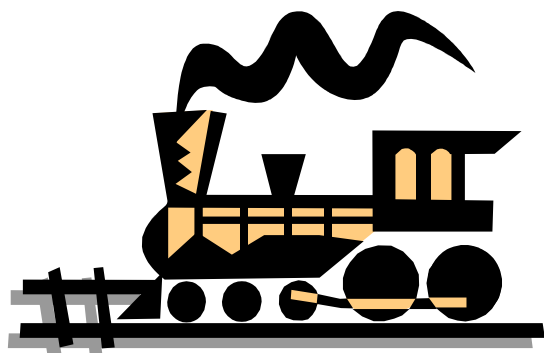
De oproep. Een dag na mijn 21e verjaardag 21 juli 1943, dus op 22 juli, kreeg ik de oproep voor tewerkstelling in Duitsland. Formaliteiten vóór de vertrekdatum, 28 juli 1943, waren o.a. een medische keuring, het aanvragen van een paspoort, andere administratieve zaken en de verstrekking van een treinkaartje: enkele reis naar een voor mij nog onbekende bestemming.

Bagage. Voor de reis had ik een niet al te grote koffer met een sobere inhoud. Moeder had een linnen zakje gemaakt om geld en papier in te kunnen doen. Het was voorzien van een bandje waarmee ik het om mijn hals kon hangen. Omdat het me wel verstandig leek mij in Duitsland te

kunnen oriënteren, kocht ik een kaart van Duitsland. Later bleek dat die kaart bijzonder goed van pas kwam.

De reis. Op die 28e juli, het was stralend zomerweer, begon de reis. Het afscheid thuis was niet emotioneel, een hand, "het allerbeste en wees voorzichtig". BROER Johan was die ochtend in Den Haag en heeft mij lopend naar het station Hollands Spoor gebracht. Op het perron waren al veel "reislustige" jongemannen aanwezig. Na het afscheid van Johan was het voor mij en de vele anderen: instappen, een toch wel wat beklemmende zaak. Op het perron had ik ook nog enkele collega's

gezien die ook weg moesten. Vertrektijd: ca 8 uur.

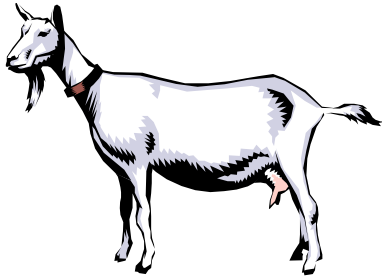
Onderweg werd er druk gebabbeld en ik zei toen: "Als ze ons nodig hebben, dan kan de oorlog niet lang meer duren". Dat pakte toch wel even anders uit.

Na een levendig begin werd het in de trein toch wel wat stiller. Onderweg stopte de trein een paar keer, maar er mocht niemand uit. De treinreis ging links van de

Rijn, dus rechts van Nederland uit gezien. Het uitzicht op en over de Rijn werd bij Keulen, Koblenz, enz. wel heel mooi. Bij Bingen zakte het mooie uitzicht op het bergachtige gebied snel af; het landschap werd wat vlakker.

Het eerste station waar veel mensen uit de trein moesten was Mannheim. Er werd omgeroepen dat alle als "Hilfsarbeiter" bestempelde mensen moesten uitstappen. Bij het naderen van Mannheim had ik kleine zeppelinvormige ballonnen boven het gebied zien staan. Dat betekende dat er een voor-alarm van kracht was in verband met een mogelijk bombardement door de geallieerden. Omdat ik mij met "Hilfsarbeiter" niet juist bestempeld vond, dacht ik: "Laat ik het maar gokken" en bleef in de trein zitten. Na het vertrek van de trein uit Mannheim bleek het eindstation Karlsruhe te zijn. Daar gingen de overgeblevenen de trein uit. Bekenden waren er toen niet meer bij. Het was toen ongeveer 13.30 uur. Na enig wachten moesten we iemand volgen die onze paspoorten innam. De voettocht ging naar het "Arbeitsamt", waar we buiten moesten wachten. Het bleek al snel dat ze met het aantal mensen eigenlijk geen raad wisten. Na nog wat overuren waren ze uit het probleem. Een groot deel bleef in Karlsruhe voor plaatsing in de regio, de oerigen gingen terug naar Mannheim. Ik behoorde ook tot die "gelukkigen". Te voet ging het weer naar het station. Na een kwartiertje kwam de trein voor de richting Mannheim. Het was ongeveer 7 uur in de avond toen we uitstapten. Na wat wachten moesten we iemand

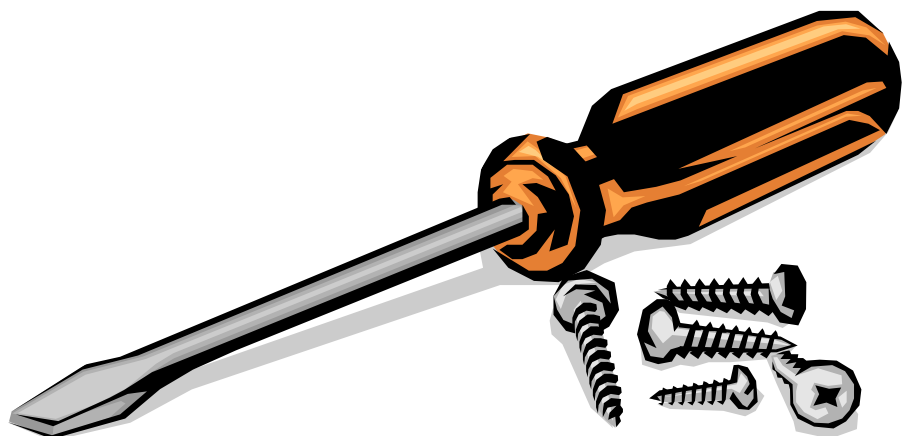

volgen die ons afleverde op het adres "G2 no 17". Dat was een pand met een grote poort en links een soort kroeg met de naam "Im Schwarzen Lamm", gelegen als een soort opkamer. De grote binnenplaats had aan de kant tegenover de poort paarden- en geitenstallen. Het was dus vroeger een pleisterplaats voor het klassieke vervoer per postkoets geweest. Rechts van de poort was een opgang die uitkwam op een ruimte van

ca 8 x 4 meter. Aan de rechterzijde was een muur met kranen, rechthoekige wasbakken en aan het eind twee toiletten. Via een doorgang in de linkerzijde kwam je in een grote zaal (voorheen een feestzaal boven de stallen) met een afmeting van ca 15 x 8 meter. In deze ruimte stonden 3 rijen breed stapelbedden met vrij smalle tussenruimten. Het was er luguber. De verlichting was matig en het stonk er heel erg. Voor mij was er een slaapplaats boven vrij. Tegen de rechterwand van de zaal stonden smalle stalen kledingkastjes. Nauwelijks een uur na aankomst, ik had al kennis gemaakt met enkele bewoners, gingen er sirenes loeien, dus nu al luchtalarm. Een vaste bewoner kwam naar mij toe en zei: "Kom maar met mij mee, we gaan naar een schuilkelder". In die kelder zaten al wat Duitsers, de meesten vrouwen en kinderen. Het was er al gauw benauwd, maar er was een handmatig te bedienen luchtverversingsinstallatie met een soort draaiorgelwiel. Men nam het draaien van elkaar over. Buiten de kelder stond iemand te luisteren of de bommen dichtbij of toch wat verder vielen. Deze avond liep het voor "ons" stadsdeel goed af. Toen het alarm was opgeheven, dat was om ongeveer twee uur in de nacht, naar bed. Mijn koffer - er was mij geadviseerd die mee de kelder in te nemen - paste staande net in het stalen kastje dat mij was toegewezen.

De volgende dag ging ik met iemand mee die mij kwam afhalen en afleverde bij het bedrijf waar ik moest gaan werken, dat was de Schiffs- und Maschinenbau A.G., Mannheim.

Mijn eerste werkdag was volgens hun papieren 30 Juli 1943, functie "Hilfsarbeiter", "Berufsgruppe Aai", maar ik werkte wel als vakman in de afdeling timmerwerk. Mijn werk was ramen, deuren en overig interieurwerk voor rijnenaken maken.

Brief 1, Hoes 6, Martien aan Aad.

Königslutter, 2 Aug. 1943

Hoewel het nu niet zoo heel onverwacht kwam, was ik toch heel verbaasd reeds nu post uit Duitsland van je te ontvangen. Dat is nog gauw gegaan, zeg! Leuk lijkt me zoo'n verjaardagscadeautje! Maar ja, je zit er nu eenmaal mee, dus maak ervan wat ervan te maken is. Zoo bijzonder schijn je het niet getroffen te hebben, 65 man in zoo'n hokkie! Dat zal me een keet zijn met die hitte van de laatste weken. Als je er soms kans ziet weg te komen, in Königslutter is ook werk genoeg te krijgen hoor, en betere behuizing ook, al wordt dat door de vele geëvacueerden wel wat moeilijk de laatste tijd. Als je een gaatje ziet, geef dan een seintje, dan stel ik me hier met het Arbeitsamt in verbinding en dat brengt de zaak dan wel aan het rollen. Ook hier heeft de brutale de halve wereld, dank daar maar aan.

Wat je koffer betreft, stuur die maar naar me toe, hoor, het sleuteltje stuur je maar per aangetekende brief; rol het in een stukje papier zodat het als sigaret of cigarillo aanvoelt, dan gaat dat gesmeerd! (Links boven op het couvert schrijf je "Einschreiben", plak er 42 Pfennig porto op en breng hem naar het postkantoor, waar ze je er een ontvangstbewijs voor geven).

Heb je nog muziekinstrumenten meegenomen? Dat is ook rot hè, dat je je klarinetstudie moet onderbreken. En je Oud en Nieuw-relaties verbroken, alles hopeloos. A propos, hoe was je vakantie? Ging het weer nogal en was het leuk in Putten?

Hoe zag het er thuis uit toen je wegging? Alles goed? En hoe namen de oudjes het op dat je wegging? Is Johan nog thuis of was hij alweer naar Rotterdam vertrokken? Ik zou het maar akelig vinden als moeder alleen overblijft. Zou ze eigenlijk Annie naar Den Haag moeten halen! Was Vader al meer over zijn werk te spreken, of wil dat nog altijd niet vlotten!

O ja, wat voor werk doe je nu eigenlijk? Schepen bouwen, of is het meer lijntrekkerswerk! Ik kan nog steeds niet uit de vacantiestemming komen. Gisteren heb ik weer een vrije dag genomen en ben naar Helmstedt gegaan om voor een vriend de verlofpapieren in orde te maken (die knul gaat vanavond voor 2 weken naar huis om zijn kappersexamen te doen). Ik wilde ook nog pasfoto's laten maken, maar de fotografen waren gesloten. En er was nergens bier te krijgen, en geen ijs en geen behoorlijke koffie met melk. Op het station werd leidingwater in bierglazen geserveerd. Gratis! En dat alles nadat ik 's-morgens de trein gemist had en de fiets die ik leende om toch nog bijtijds te zijn, kapot was gegaan. Dat was echt het Derde Rijk op zijn best! Maar hier in K'lutter tappen ze nog en daarom treuren we nog niet.

Adri, het ga je goed, laat gauw wat van je horen en zie toe dat je overgeplaatst wordt! Je hoeft voorlopig alleen maar te schrijven of je liever hierheen zou komen, dan ga ik al aan het werk.

Tot een volgende brief en veel groeten en een poot van Martien.

Brief 2, hoes 7, Henk aan Aad.

Lübeck, 3 Augustus 1943

Beste Adri,

Zoo, zoo, toch nog de pisang geworden! Ik ontving vanmorgen de brieven van jou en van Moeder. Natuurlijk was ik erg verrast, dat had ik niet verwacht. Ja, het wemelt hier ook van landgenooten en jij zult ook wel aanspraak en voorlichting genoeg vinden om wat wegwijs te worden. Ik hoop dat je het zult kunnen stellen, het zal wel geen jaar meer duren. Het zal je wel vreemd zijn om je aan de taal te wennen, beste dus het zoo goed mogelijk te doen, dat ze je niet bedonderen. Het is de laatste dagen allesbehalve "kousbousssen", niet? Vannacht was er hier een erg hevig onweer dat urenlang duurde tegelijk met luchtalarm dat bijna 2½ uur duurde. Gelukkig werd Lübeck niet aangevallen, maar het was een ontzettende schietrij op machines die toch te hoog vlogen om ze te kunnen raken. Ja, het was echt beangstigend. Hamburg is in een stuk of vier aanvallen met voorsteden en alles geheel vernield. Soldaten zeggen dat je zoo om de 10 minuten lopen nog wel eens een huis ziet dat geheel of gedeeltelijk bewoonbaar is gebleen.

Je hebt natuurlijk mijn brief voor je verjaardag niet gekregen, hè? Dan van hier uit nogmaals hartelijk gefeliciteerd, nog vele jaren en de beste wensen, hoor. Ik had je nog wat geld toegedacht, wil ik je van hier uit wat sturen? Mocht je graag wat geld bij de hand hebben, schrijf dat dan. Ik heb genoeg hier. Nu Vader aan 't werk is en brieven en postwissels toch niet goed overkomen, zal ik niet veel meer naar huis kunnen sturen en moet ik zien hoe ik het beste kan handelen. Misschien is het dan het beste hier bij een bank tegen Hollands papier in te wisselen en dat te bewaren.

Heb je al een rookerskaart? Ze geven hier al 1 Mark + 75 cent voor 1 sigaret! Of ruilen voor brood, dat wordt ook gedaan.

Nou ja, ik stop voor ditmaal. Schrijf weer eens gauw nadere bijzonderheden, hoe je het hebt. Het is vandaag een vrije dag en ik ga straks uit met een aardig Duitsch meisje waarmee ik innig bevriend ben geraakt. Ze is heelemaal niet mooi, dat niet, maar een flinke Griet en erg aardig, misschien wil ik ze nog wel als vrouw hebben ook. 25 jaar oud is ze. Enfin, dat hoor je ook nog wel. Gaat ie dan zoo scheepjes bouwen?

Nou, hou je maar taai, hoor! Het beste en tot volgende keer. Je broer Henk.

Bei Elzemann, Geninerstrasse 6, Lübeck.

Brief 3, hoes 8. Henk aan Aad. Met postwissel van RM 40.-.

Lübeck, 11 Augustus 1943

Beste Adri,

Gisteren was weer m'n vrije dag, ik heb die erg gezellig doorgebracht en toen ik 's-avonds thuiskwam vond ik je brief. Het deed me plezier weer zoo spoedig van je te vernemen, want ik was er lang niet gerust op dat je je terecht zou kunnen vinden. Heb je dat taalboekje nog meegenomen? Het is het beste dat je je zoo gauw mogelijk met de taal vertrouwd maakt. Tussen haakjes, had je je pantoffels nog weggegooid voordat je naar dit land reisde?

Ik zie wel in dat je flink je brood hebt nu, maar altijd brood eten is toch niets gedaan. Je moest dan af en toe in een restaurant (Gaststätte) gaan eten, die zijn in elke stad genoeg, de prijzen zijn niet gek en eten zonder bon (Stammessen heet het) kost meestal 70 Pfennig + 10% bedieningsgeld. Heb je geen bonnetjes voor kleine hoeveelheden, dan neem je een grotere bon en vraagt of men het kan wisselen terwijl je het eten bestelt (Wollen Sie das wechseln, bitte?)

En nu wat geldzaken betreft. Dat is een akelige luizenstreek om je 3 weken zonder geld te laten zitten. Ik wil je nu graag wat lenen, maar zoo veel kan het op het ogenblik niet zijn, daar ik onverwacht een noodkreet uit Holland kreeg en daarvoor vrij veel geld moet wegsturen. Ik zal het zoo met je maken, ik schenk je 10 Mark nog voor je verjaardag en leen je nog 30 Mark die je me dan terugstuurt zodra het je schikt, afgesproken? Tegelijk met deze brief verzend ik een postwissel aan je (Inland-Postanweisung) groot 40 Mark. Je moet het dan wel eerst van het postkantoor halen, maar het lijkt me veiliger dan in een brief geld in te sluiten. Schrijf je me gauw of je het goed ontvangen hebt? Als je niet veel te schrijven hebt, kun je postpapier sparen door briefkaarten te koopen Postkarten zu sechs Pfennig). Weet je al dat je brieven voor Holland op het postkantoor moet afgeven en er ook niet zelf postzegels op mag plakken? Ik heb twee dagen geleden naar huis geschreven en er jouw adres ook in vermeld voor het geval dat ze niet eerder bericht van jou hebben. Als je een brief voor thuis vlug wilt oversturen, zoek dan uit wie er van je collega's al gauw met verlof gaan en vraag om een brief van mee te nemen. Van onze kennissen hier gaat a.s. Zaterdagavond iemand met verlof naar Den Haag. maar het zal wel te laat zijn dan dat je nog bijtijds een brief voor thuis aan mij doorstuurt. De post met Holland gaat den laatsten tijd vrij slecht van de hand, de brieven doen er een maand of langer over of komen heelemaal niet aan! Weet je wat, als je niets bijtijds hierheen kunt sturen geef ik deze laatste brief van je mee, dan krijgen ze toch thuis enig bericht van je! Moeder zal het zeker wel heel erg gevonden hebben dat je toch nog weg moest en maakt zich natuurlijk erg ongerust over je.

Nou, Adri, het beste en tot volgende keer. Hartelijke groeten, ook van Frieda, aan wie ik je groeten heb overgebracht! Je broer Henk

P.S. Onze tijd hier schiet alweer op, 1 September vertrekken we naar Halberstadt. Van Martien heb ik in een poosje ook niets gehoord.

H. Elderson b/ Elzemann, Gninerstrasse 6, Lübeck.

DE KALE STELT ZICH VOOR

Gegroet, beste lezer, *Een zouteloze introductie van, met en door een zouteloze Kale*

Hier spreekt de wolf met de zeven biggetjes... toch, of eeh... Mooi. Laat ik mezelf allereerst maar even niet voorstellen, want ik heb begrepen dat dat de gewoonte is, en laat ik nou toevallig een tipoe-hekel aan gewoontes hebben. Schitterend. We slaan de introductie over, en ik ga dus gewoon wat over mezelf vertellen. Reeds. Ik ben dus dat kleine, misselijke mannetje met die baard en die puntmuts, die idioot die op het Open Podium over pindakaas stond te zingen.

Ik studeerde aan de universiteit van Cambridge van 1993 tot 1997. Daar heb ik glansrijk mijn graad gehaald. Ik ben nu afgestudeerd mode-ontwerper.

Tijdens de oorlog in Habala Babala (een buurland van Nederoverheembommels-konten) meldde ik me aan bij het vrouwenleger, maar m'n benen waren niet mooi genoeg, en dus werd ik afgekeurd. Daarom ben ik professioneel grappenmaker geworden.

"Ben ik grappig dan?", hoor ik U denken. Het antwoord is: "nee, beste lezer, ik ben niet grappig. Maar zo niet, dan toch. En bovendien, Youp van 't Hek zit ook al jaren niet grappig te wezen, maar daar hoor je nooit iemand over..."

Na de oorlog zocht ik alle scholen van Engeland af, op zoek naar die ene speciale jongen.

Helaas voor mij, werd ik gearresteerd vanwege het maken van flauwe grappen en het bezitten van een slecht gevoel voor humor, en daarom werd ik verbannen naar het theater van de lach.

Nadat ik uit het theater ontsnapte in 1998 bleef ik rondhangen bij Oxford en Cambridge. Daar redde ik Aart Ossenstaart van een leven vol misdaad (hij zou advocaat worden), bespaarde ik Joop Mesthoop een carrière als arts en Gore Gerard een loopbaan als maker van reisprogramma's.

Cor Met De Zweetsnor vond ik op de markt in Afghanistan, en Hector Haksteeg trof ik halfnaakt aan in een vuilnisbak in India. Fred van Z. werd ontdekt op een meisjesschool.

Dit waren precies de jongens die ik zocht. Ik nam ze mee naar de BBC, en daar werden ze blootgesteld aan bepaalde foto's. In augustus 2000 ontmoetten ze elkaar voor het eerst. Bijna iedereen die het zag, zag het ook.

Dat is dus min of meer mijn geschiedenis, maar ik hoor U vanaf hier al denken "wat ken mij dat nou bokken", dus ik zal maar enigszins ophouden met U vervelen en iets echt nuttigs gaan doen.

Love & Peace,
Kale

WIST JIJ DAT... BOORD

Hoera!
Zie Wist - ju - dat... streepje 5

Wist ju dat...

- In Barendrecht een nieuwe IKEA is geopend, de grootste (en mooiste, maar dat is wel logisch in zo'n mooie stad/dorp) van Nederland?
- Henk en Ingrid begin november met hun orkest optreden in de Larenkamp in Rotterdam?
- Ju wel snel moet zijn voor de kaartjes (f 5,- of-tewel • 2,27 per persoon)
- De Infamilie al weer 2 jaar bestaat?
- Dat wel een hoeraatje waard is?
- De infamilie in 2 jaar tijd heel veel veranderd is (haal de eerste maar eens tevoorschijn)?
- Ter ere hiervan deze Infamilie extra dik is (29 pagina's)?
- Ik niet zou weten waarom deze Infamilie herfst - Infamilie heet, als ik vanachter de computer uit het raam kijk (zon en 20 °C)?
- Oom Martien is verhuisd, en wij zijn erg benieuwd naar van alles en nog wat, Martien!
- Arvid is het huis uit en is dus ook verhuisd. Da's natuurlijk leuk enzo, maarre... Wáár wonen jullie nou?

De oplossingen van de kriptó's van Herman uit het pikbord van de vorige Infamilie zijn:

betoveren
+
kattebelletje

De oplossing van het knikker-raadsel uit het pikbord van de vorige Infamilie is: In Karels zak zaten 301 knikkers.

Gedicht van Joke

Op de verjaardag van Quinten liet Joke ons een gedicht lezen, dat ik wel leuk vond en dat Jemoeder wel wat voor de Infamilie vond. Dus hierbij het gedicht. Natuurlijk zit er ook nog een verhaal achter: Een mol, Pim genaamd, ging bij iedereen uit Quintens klas een paar dagen logeren, en dus ook bij Quinten. Joke schreef daar een gedicht over, voor Quintens werkstuk over de mol.

Toen Pim, de Mol, dat lieve ding
Met Quinten mee naar huis toe ging
Toen vond hij daar, dat was een schok,
't Konijnenhok.

Daar woonde Toto, heel gezond
En die sprong lekker in het rond
En Pim zei: "hé hallo konijn
Jij woont hier fijn!!"

PIM ging naar binnen en al snel
Was hij bekend met 't hele stel.
Met Joke, Nathan, Kjeld en Fred
At hij al gauw een frietje met.
En hij kreeg van de poes een poot
En mocht op schoot.

Ze gingen samen buiten spelen
Tot Quinten zich wat ging vervelen
En met zijn broer ging hij in bad
Zelfs PIM werd nat!!

En 's nachts sliep PIM heel lekker warm
Bij Quinten rechts onder z'n arm
En toen hij zo te slapen lag
Werd het weer dag.

PIM ging met Quinten, heel erg stoer
En Fred mee naar de Super-de Boer
Hij zocht daar zelf de ijsjes uit
En ook het fruit.

En 's middags ging hij met de scooter
In flinke vaart, met luid getoeter
Naar de kringloopwinkel om daar snel
Wat leuks te kopen: een nieuw spel.
En in de laatste zonneschijn
Nog naar het plein.

Toen was voor Quinten en voor PIM
De zaterdag alweer een schim
Ze gingen daarom schoon en moe
Naar droomland toe.

Op zondag kwam er een vriendin
Dat was niet zo naar PIM z'n zin
Want hij lag heel lang in z'n doos
Ja, PIM werd boos!

Ze gingen fietsen en kwartetten
En niemand die er op PIM lette!
En bij de crackertjes met jam
Dacht er niemand meer aan hem.

Maar toen kwam Fred erbij en zei
"Kom op we maken PIM weer blij
Ik maak van hem met stof en wol
Een supermol"

Die middag ging PIM ook nog mee
Uit eten bij, jawel, Mc Dee
En volgevreten en voldaan
Kon hij die avond slapen gaan.

En maandagochtend net na achten
Stond Super PIM al vroeg te wachten
Hij wilde graag in nieuwe kleren
Op school gaan leren.

DAG PIM. TOT ZIENS

GEEN TITEL

Een zouteloze week uit het volkomen zouteloze dagboek van de enige echte zouteloze Kaleman

Gegroet, lieve lezer. Mag ik U er, voor U begint met lezen, er even aan herinneren dat al hetgeen zich hier, en dus ook op deze plek, bevindt, experimenteel is, en dat ik dus géén garantie draag voor het al dan niet grappig zijn van dit verhaaltje? Voor meer inleidend gezeur over koppieraits en dergelijke moet ik U verwijzen naar de inleiding bij het derde verhaal uit de (overigens ook door mij geschreven) bundel "KaleVerhale: Verhalen voor in het Haardvuur".

Goh, wat ééénig... Hier zou dus een column moeten komen, of een verhaaltje, of iets anders, als er maar pagina's mee gevuld worden. Nou, laat ik dan maar eens een doorsnee weekje uit mijn verschrikkelijk saaie leven publiceren.

"Waarom?" vraagt U. Nou, zomaar. Just for ze fun.

Week 3:

Pffft. Dat valt nog niet mee zeg, zo'n t*p**verhaaltje schrijven over wat ik heb uitgespookt. Normaal gesproken heb ik geen last van een gebrek aan inspiratie, maar nu dus wel. Maandag moest ik vroeg m'n bed uit, waar ik op moets komen draven voor een natuurkunde-tentamen.

De dinsdag erna had ik een dag vrij, maar moest ik effe gaan shoppen voor een boodschap. Toen ik terug kwam, ragde ik mijn fiets tegen het hek in de voortuin, en toen begonnen de problemen al. Vijf minuten later werd er aangebeld door een onverzorgd uitzierende man, die overduidelijk tot de grootste verzameling korrupte ambtenaren van Nederland behoorde. Juist, het was een politie-agent !!! Hij begon een zeurverhaal op te hangen over morele normen en waarden, en had ook nog iets te zeggen over mijn fiets. Luister maar:

"Wat is er, fascistiese tuinkabouter?"

"Ehm, mijnheer Van Dalen, Uw fiets staat dubbel geparkeerd."

"Dat kan niet man ! Ik heb maar één fiets."

Na deze briljante en ook ontzettend scherpe zinsnede van mijn kant, vluchtte het tuig naar zijn kollega, die in zijn splinternieuwe en ontzettend dure, maar van belasting-geld betaalde Porsche op hem zat te wachten.

Ik ging weer op m'n gemak doorgamen, toen ik buiten geschreeuw hoorde. Ik rende naar m'n kamer, trok de gordijnen open en keek uit het raam. Ik zag twee junks in een sportwagen voorbijkomen:

"Hé, wacht es effe ! D'r staat een pracht van een fietsie tegen dat hek. Dat is

natuurlijk van die mafketel die daar uit het raam staat te kijken.”

“Ja, dus ?”

“Nou, dat fietsie is toch gauw twee geeltjes waard.”

“Je heb gelijk !!! Snel, pak de betonschaar !!!”

“Nee man, dat maakt te veel herrie ! Ik schiet dat slot wel open.”

Intussen was geloei van sirenes te horen. De politiewagen/ME-bus bleek nog niet uit de buurt vertrokken te zijn, en de twee junks gingen door met konverseren:

“Tjuh, de pliesie ! Ik ga pleite.”

“Hé, wacht op mij !!!”

“Ja eeh... Jij wou dat fietsie toch hebbe ? Nou dag...”

Enkele ogenblikken, veel vloeken en een arrestatiedwangbevel later, rende ik naar beneden om m'n fiets naar de schuur te fiksen, maar door al dat geweld, was m'n fietsband spontaan leeggelopen. Dus ging ik terug naar binnen. Daar aangekomen was ons nieuwe (leren) bankstel vreemd aan het doen. Ik belde de leverancier op en vroeg hem, waarom de bank zich gedroeg als een draaiorgel. De verklaring was simpel: “Nou, meneer, dat leer is afkomstig van een koe met BSE, snapt U ?”

Eigenlijk had ik geen flauw idee waar die idioot het over had, lieve lezer, maar hij zag er zo zielig uit, dat ik het niet over m'n hart kon verkrijgen om hem zomaar weg te sturen. Zoals U ziet, lieve lezer, heb ik absoluut geen boeiend leven, dus als U nog eens rijk en/of succesvol wilt worden, probeer dan zoveel mogelijk een leven als dat van mij te vermijden.

Peace,

Kale

Tja, er is toch echt maar één echte kaleman...

DE HAASTWERK KALENDER

Dinsdag	Woensdag	Donderdag	Vrijdag	Vrijdag	Vrijdag	Kletsdag
8	7	6	5	4	3	2
16	15	14	12	11	10	9
23	22	21	20	19	18	17
30	29	28	27	26	25	24
37	36	35	34	33	32	31

- 1 Dit is een speciale kalender voor haastwerk. Haastwerk moet altijd gisteren klaar zijn. Met deze kalender kan het werk begonnen worden op de 7e en op de 3e klaar zijn.
- 2 Het meeste werk moet vrijdags klaar zijn. Dus er zijn drie vrijdagen in iedere week.
- 3 Er zijn zes nieuwe dagen toegevoegd aan iedere maand voor "voor het einde van de maand" paniekwerk.
- 4 Er is geen "eerste van de maand" om te voorkomen dat paniekwerk van de vorige maand te laat wordt afgeleverd.
- 5 Maandagochtend-katers zijn vervallen, evenzo de niet-productieve zaterdagen en zondagen.
- 6 Een nieuwe dag, kletsdag, is ingevoerd om de rest van de week vrij te houden voor ononderbroken gejaag.
- 7 Er is geen "vrijdag de dertiende".

De Japanse Steenhouwer

Er was een man die stenen hieuw uit de rots. Zijn arbeid was zeer zwaar, en hij arbeidde veel, doch zijn loon was gering, en tevreden was hij niet.

Hij zuchtte omdat zijn arbeid zwaar was, en hij riep: Och, dat ik rijk ware, om te rusten op een baleh-baleh¹ met klamboe van rode zijde.

En er kwam een engel uit de hemel, die zeide: U zij gelijk gij gezegd hebt.

En hij wàs rijk. En hij rustte op een baleh-baleh¹, en de klamboe was van rode zijde. En de koning des lands toog voorbij, met ruiters voor zijn wagen. En ook achter de wagen waren ruiters, en men hield de gouden pajong² boven het hoofd van de koning. En toen de rijke man dit zag, verdroot het hem dat er geen gouden pajong² werd gehouden boven zijn hoofd. En tevreden was hij niet. Hij zuchtte, en riep: Ik wenste koning te zijn.

En er kwam een engel uit de hemel, die zeide: U zij gelijk gij gezegd hebt.

En hij wàs koning. En voor zijn wagen reden vele ruiters, en ook waren er ruiters achter zijn wagen, en boven zijn hoofd hield men de gouden pajong².

En de zon scheen met hete stralen, en verbrandde het aardrijk, zodat de grasscheut dor werd.

En de koning klaagde dat de zon hem schroeide in het gelaat, en macht had boven hem. En tevreden was hij niet.

Hij zuchtte, en riep: Ik wenste de zon te zijn.

En er kwam een engel uit de hemel, die zeide: U zij gelijk gij gezegd hebt.

En hij wàs de zon. En hij zond zijn stralen naar boven, en naar beneden, naar de rechterzijde en naar de linkerzijde, en alom. En hij verschroeide de grasscheut op het aardrijk, en het gelaat de vorsten die op de aarde waren.

En een wolk stelde zich tussen de aarde en

hem, en de stralen van de zon stuitten daarop terug. En hij werd toornig dat zijn macht weerstaan werd, en hij klaagde dat die wolk machtig was boven hem. En tevreden was hij niet. Hij wilde de wolk zijn, die zo machtig was.

En er kwam een engel uit de hemel, die zeide: U zij gelijk gij gezegd hebt.

En hij werd een wolk, en plaatste zich tussen de zon en de aarde, en ving de stralen op, zodat het gras groen werd. En de wolk regende in grote druppelen op het aardrijk, en deed de rivieren zwellen, en bandjirs³ voerden de kudden weg. En hij verwoestte door veel water het veld. En hij viel neer op een rots, die niet week. En hij klaterde in grote stromen, maar de rots week niet. En hij werd toornig omdat de rots niet wijken wilde, en omdat de sterkte van zijn stromen ijdel was. En tevreden was hij niet.

Hij riep: Aan die rots is macht gegeven boven mij. Ik wens die rots te zijn.

En er kwam een engel uit de hemel, die zeide: U zij gelijk gij gezegd hebt.

En hij wérd rots, en bewoog niet als de zon scheen, en niet als het regende.

En daar kwam een man met een houweel, en met een puntige beitel, en met een zware hamer, die stenen hieuw uit de rots. En de rots zeide: Wat is dat, dat die man macht heeft boven mij, en stenen houwt uit mijn schoot? En tevreden was hij niet.

Hij riep: Ik ben zwakker dan deze... Ik wenste die man te zijn.

En er kwam een engel uit de hemel, die zeide: U zij gelijk gij gezegd hebt.

En hij was steenhouwer. En hij hieuw stenen uit de rots, met zware arbeid, en hij arbeidde zeer zwaar voor weinig loon, en hij was tevreden.

Multatuli, Max Havelaar.

¹ rustbed

2 jaar Infamilie... Toen en nu

Ja, 2 jaar Infamilie... toen 12, nu 14. Hoe gaat dat nou, zo 'n Infamilie in elkaar prutsen? De verschillen tussen toen en nu...

Toen:

Toen was het leven nog zo simpel. Na het dagelijkse kwartiertje huiswerk een familiekrantje maken, goh, leuk idee. Benodigheden: Tijdschriften, een dikke zwarte stift, een schaar, lijm en een pen. En... Oja. Een vader die wel even wil kopiëren. Opzet:

- Voorpagina maken We hebben een dikke zwarte stift en een leeg papier, dus ook een voorpagina.
- Inleiding schrijven Welkom en groet = Inleiding
- Kopij? Nee.
- Moppentrommel Moppenboekje overschrijven.
- Artikels Krant en tijdschriften verknippen.

Zo ging dat dus. Maar er veranderden dingen:

Nu:

Half zes thuis, eten, huiswerk maken, naar bed en oja, boeken lezen... voor school uiteraard. Waar denkt men niet aan? De Infamilie. In het weekend? Geen tijd. Vakanties? Weleens van boekverslagen, werkstukken of spreekbeurten gehoord? Uitrusten, wat is dat? Hoe komt dan in vredesnaam deze Infamilie zo dik? Cursusje hoe maak ik mijn familie blij:

- Tijd maken Twee weken griep hebben
- Kopij Lezen, fouten eruit halen, censureren
- Je familie leren kennen Op de juiste manier brengen (Moeilijk!!!)
- Inleiding schrijven Op verjaardagen komen (of niet, want Infamilie)
- Inhoud Wat gebeurt er op de redactie? Wat staat er in de Infamilie en waar moet je je familie dus mentaal op voorbereiden?
- Lay - Out Vaste rubrieken: Steeds vernieuwend zijn zodat het blijft boeien
- Versturen aan familie Overige: Actuele onderwerpen die mensen van alle leeftijden aangaan
- Lay - Out Originele andere dingen bedenken, prijsvragen, verhalen enz.
- Lay - Out Wat maakt de familie de laatste tijd mee en is leuk om nog eens over te schrijven?
- Lay - Out Moet goed te lezen zijn voor jong en oud, maar er toch professioneel uitzien. Welke plaatjes/foto's passen erbij? Hoe zet je die neer zonder dat de boodschap van de tekst verkeerd overkomt en dat de teksten door elkaar gaan lopen of wat dan ook? Welke lay - out past bij het thema? En wordt het bestand zo niet te groot? (erg lastig)
- Versturen aan familie Veel meer leden, dus per persoon verschillend hoe (post, internet, verjaardagen) . Maar daar heb ik iemand voor aangenomen: Herman doet de communicatie en zorgt dat het goed terechtkomt.

Ja, dat valt nog tegen hè familie? Maar natuurlijk is het nog steeds harstikke leuk om te doen, en het wordt steeds leuker! Ik moet er alleen even tijd voor hebben. Gemiddeld duurt het zo 'n 30 uur om zoiets in elkaar te zetten. Maar het is het waard. Toch?